

Alex i goretex

- Hvor er Alex? Det var alltid mitt første spørsmål da jeg kom hjem fra jobben, den gang barna var små. - Aner ikke, sa min mann Nils kort og lett. Akkurat så kort og lett at jeg kjente angsten komme.

- Vet du ikke hvor han er, spurte jeg, lett skingrende, har du ikke sett ham siden i morges?

- Nei, gjentok Nils, og satte maten på bordet med bestemte smell. Hold munn og spis, betydde smellene av grytene. Og ettersom jeg gjorde karrière, mens han tok seg av hus og hjem, holdt jeg virkelig også munn. Jeg var maktesløs.

Jens Stoltenberg sa på en konferanse at kvinner må gi fra seg makten i hjemmet hvis de skal gjøre karrière. Kvinnene i salen jublet da han sa at «dere må finne dere i at kakene smaker annerledes når vi baker dem». Men likestilling handler om alvorligere ting enn kaker. Det handler om barn.

Min mann Nils var ikke «flink til å hjelpe til». Han var sjefen, og det er noe helt annet. Hver morgen la han frem klærne til Morten og Alex. De tok på seg det siste innen teknisk undertøy og goretex, sånn at de kunne være utendørs i fjorten timer uten å fryse. Det var nemlig det som var meningen. At pappa ikke ante hvor de var, mente pappa var helt i orden, ja faktisk den eneste riktige formen for barneoppdragelse.

- Superlongs? sa jeg spørrende. Hvis jeg kjører Alex til skolen, er det vel ikke så farlig med longsen? Og du kan vel hente ham på heldagsen?

- Kjøre og hente, freste Nils foraktelig, hvorfor det?!

Jeg gikk engstelig på jobben om morgenen og satt engstelig og drakk kaffe hjemme om ettermiddagen. Ventet. Helt lykkelig ble jeg ikke før alle lå trygt i sengene sine om kvelden.

Alex gikk til skolen i første klasse, flere kilometer alene i vintermørket, mens de andre barna duvet trygt forbi i volvoer og audier. Han sang mens han gikk, for han likte å synge. Han rotet i bekkedar, kastet steiner i elva og hoppet jamsis i islagte sølepytter for å se dem krakelere. Om han var på heldags etter skolen eller streifet rundt på egne eventyr, var det ingen som egentlig visste.

Likestilling koster, også for kvinner. Prisen vi betaler er makten over barna.

En dag blir sønnene våre fedre. En dag får de selv barn som hopper på islagte pytter i mørke vintermorgener, ikledd siste nytt i superlongs og goretex. Jeg håper på svigerdøtre med gode nerver.